

קריא ירי

INDESIT

ישיבות מערכת העולם הזה אינן נעדרות הומור. לא פעם עלה בדעתי, שאם היינו מפרסמים את הבדיחות, ההלצות והעקיפות ההודיות המושמעות בישיבה כזו, היה זה הומור קריאה משעשע ומרתק מהרבה כתבות המתפרסמות בעתון. אחד מחברי המערכת, עורך הכיתוב, עוזי הדרי, אפילו לקח את הדברים המצחיקים ברצינות, מנהל יומן של הבדיחות הפרטיות של המערכת, כשהוא מאיים עלינו שיום אחד יוציאם לאור.

אבל כבר הרבה זמן לא צחקנו כמו באותו יום, כאשר הכתב אריק לביא, העלה ליד שולחן הישיבות את הרעיון לפרסם כתבה על בתו של המצביא הגרמני רומל, המתבודדת על פיסגת הר-סיני. תחילה חשבנו שזו מתיחה של אריק, אחר-כך, כשהתעקש כי שמע מכמה מקורות את הסיפור, היינו בטוחים כי הוא עצמו נפל קורבן למתיחה. הצענו לו טפס על החרמון כדי לפגוש שם את סבתו של היטלר או לחפש בגבעת נאפוליאון את פילגשו — דוירה.

אריק דווקא לא נעלב, הציע שנטיל עליו לטוס לסנטה קתרינה.

אריק לביא במרומו הר משה

והוא מתחייב לחזור עם הסיפור. עכשיו היינו בטוחים שהוא מססה להערים עלינו, לצאת לחופשה באמצעות טכסיס מחוכם זה. סוף סוף מה נאמר לו אם יחזור אחרי שבוע ויספר: „היא בכלל לא בתו של רומל, אלא נכדתו של מונטגומרי“.

בסלחנות עברנו לדון בעניינים אחרים. אבל הבחור המזוקן הזה התעקש ונאחז בסיפור שמע, כאילו היה הסקופ של חייו. מצאנו פתרון כיצד לסיים את הפרשה: „סע לסנטה קתרינה, אבל על חשבונך!“ נאמר לו. „אם תחזור עם הסיפור, יוחזרו לך ההוצאות.“

כעבור יומיים נעלם הבחור. שמענו שהוא טס לסנטה קתרינה במטוס של חברת נתיב. רק אחרי ארבעה ימים נוספים הוא הופיע במערכת, הניח בחיך נצחון ערימה של תמונות, שצילם על פיסגת הר-משה באומרו: „הנה, זו בתו של רומל.“

באותו רגע נזכרנו שבמדינה הזאת אסור להתלוצץ. כי כל בדיחה הופכת כאן למציאות.

★ שלוש שעות של עליה

כדי דהסיר את היוכי הספקנות הרחמניים שלנו, עשה אריק דרך ארוכה ומפרכת, יותר משעשה כל כתב אחר של העולם הזה עבור סיפור אחד. את הכתבה, המופיעה בעמודים 10-11, יכול היה לכתוב רק אחרי שהגיע לסנטה קתרינה, טיפס ברגל אל הר משה, מהלך של שלוש שעות הליכה בריאה.

מספר אריק: „אחרי שקיבלתי מהמפקד הצבאי של האיזור רשות לעלות להר, בחרתי לטפס בדרך הגמלים. דרך הגמלים עוברת דרך מנזר סנטה קתרינה המפורסם. לא יכולתי לחלוף שם מבלי להכנס פנימה. ביקור זה עלה לי כיום, מסתבר, שכל יום בשעה 12 בצהריים, נסגרים שערי המנזר ואינם נפתחים אלא בשעה 3.30 אחצה. הסדר זה נעשה כדי לאפשר לנזירים מנוחה ותפילה ללא הפרעה. כיון שלא ידעתי על כך, נכלאתי במנזר. אחרי-הצהריים כבר היה מאוחר לטפס בהר. נאלצתי לדחות את הטיפוס עד לשחר יום המחרת.“

„שער המנזר נפתח בארבע לפנות בוקר. אבל הבדואים המקומיים עדיין ישנים, כך שנאלצתי לטפס ללא ליווי. מובן שכתוצאה מכך תעיתי בדרך. תחילה אין העליה קשה. רק מאוחר יותר, כאשר מגיעים לכנסיה קטנה הנקראת כנסיית הארבעים (לפי האגדה, רצחו כאן בדואים 40 נזירים) מתחילה הדרך הקשה. קל לזהות אותה לפי הסימנים שמשאירים כאן הטיילים הישראליים. במעלה הדרך ניתן לפגוש בבדואים הממתינים עם גמליהם. הם מצפים למטפסים הישראליים הנחלשים במהלך הטיפוס ומבקשים להמשיך לעלות על גבי גמל.“

לאריק עצמו, לדבריו, היה המאמץ כדאי, רק כדי שיוכל עכשיו לצחוק לשאר חברי המערכת שלעגו לו. מה שברור הוא, שמעתה יצחקו שעות בישיבות המערכת. היום מסוכן כבר לנחש מה בדיחה ומה לא.

אריק לביא

מכונת הכביסה המשוכללת ביותר!

לכל הדורש

ללא תמורה וללא כל התחייבות

ספר הברית החדשה

לשם השכלה כללית ולהכרת הדתות

יישלח לכל הדורש בכתב.

ת.ד. 7089 ירושלים.

(נא לציין את השפה ולכתוב בכתב ברור).

מאכלים הודיים

פתוח עד הצות

ארוחות קארי מקוריות ומאכלים הודיים אחרים עוף בקרי, חסילונים, ירקות ודגים. ארוחת עסקים מדאח ב"ש 9.75. מיוזג אוויר מלא ואוירה נעימה.

המסעדה ההודית

רח' שדום עליכם 10, ת"א, פל. 58553 (ע"י בית „אריק“)

סיטאר